

Ferenczi László
(1937–2015)

Pálfi Ágnes
Halálnak halálául

Ferenczi Lacinak, ideátról

Most már bármikor megszólíthatlak,
nincs szükség hozzá e-mailre, telefonra.
Igaz, a „való világban” úgymond
nem találkozhatunk többé.
Hiszen a lakásodat is,
mely sokunknak volt otthona, menedéke
és úgy tartozott hozzád, mint a bőröd,
mindenestül magaddal vitted.
Mikor utoljára jártam ott nálad,
szíven ütöttek az üres könyvespolcok:
idejekorán megkezdted a kiköltözést.

Tavaly egyszer távolodóban
rajtakarta téged az utcán:
hátról láttalak meg,
lötyögött rajtad a fehér felöltő,
mintha már nem lett volna bent a tested.
S mint akinek nem éri a lába a földet,
és elfeledte, hogyan is került éppen ide,
álomszerűek voltak a lépteid is.

De most már szabad vagy végre-valahára.
Kiszabadultál a „körülmények fogságából”,
ahogy kínunkban mondani szoktuk.
Ahogyan egykor az a hétéves kislány is,
akihez mindvégig hűséges voltál,
megúsza egy véletlen folytán,
hogy a Dunába lőjék.
(Nocsak, csupa víz ömlik a múltból elő,
Fischer volt igazi neved is – kétezer évvel
a legendás nagy pecabajnok után!)

Így aztán mégiscsak adatott neked egy élet,
egy „talált tárgy”, ahogyan a költő aposztrofálta volt,
akire úgy gondoltál olykor, mintha a testvéred volna.
Harmincas éveid derekán nem is egyszer
magad is önként kívántad visszaadni ezt a „tárgyat”.
Nem volt ebben hamis póz, hisztéria semmi.
Gőg volt, keserű, makacs elszántság:
hogy így legalább – ha itt és most másképp
nem adatik – a magad kezébe vehesd a sorsod.
Aztán, még itt e földön, ettől a gögtől is megszabadultál.

De jó, Laci, hogy nem vagy isten,
ki csak fél füllel hallgat ránk oda,
mikor nevét a szánkra vesszük,
csak úgy, szokásból, vagy a versben,
hisz mindent tud, ha ki se mondjuk.
Téged bármikor megszólíthatlak,
hisz neked éppoly fontosak voltak a szavak,
mint most nekem: ideátról indulófélben
nincs szükség hozzá e-mailre, telefonra.